

Mẹ Chồng tôi

1- Thông thường khi nói tới mẹ chồng là mọi người nghĩ ngay đến cảnh nàng dâu bị bắt nạt, bị đối xử tệ, nhưng tôi lại rất may mắn và hạnh phúc có được bà mẹ chồng rất tốt , rất hiền đức, Cụ thương yêu các con dâu như con ruột , tôi là con dâu đầu tiên (chồng tôi là con thứ , nhưng lập gia đình trước ông anh Cả), ở chung cùng mái nhà với cụ cho đến khi chúng tôi có con mới dọn ra riêng, nên được cụ thương yêu hơn .Nhớ lại những ngày tôi mới về làm dâu cụ, tôi cũng có một chút băn khoăn trong lòng vì không biết cụ có dễ tính hay không, có hay bắt bẻ , bắt lỗi như các bà mẹ chồng khác mà tôi thường thấy trong khu xóm tôi cư ngụ, hay như các bà mẹ chồng của bạn bè tôi, bắt lỗi con dâu từng chút một...mặc dù trước ngày đám cưới, chồng tôi đã nói là Mẹ của chàng rất hiền , rất dễ tính và tính tình rất cởi mở.

Chồng tôi được ở nhà sau ngày cưới ba tuần thì theo đơn vị ra miền Trung đóng quân.Những ngày , tháng chàng mới đi xa, tôi buồn lắm, ngoài giờ đi dạy học về nhà, tôi chả thiết đi chơi hay đến thăm bạn bè như ngày trước nữa. Thấy tôi buồn, mẹ chồng tôi thường trò

truyện cùng với tôi, an ủi tôi và kể những chuyện thời còn trẻ cho tôi nghe, hai mẹ con rất là thân thiết, nhờ vậy tôi cũng dễ thích nghi được hoàn cảnh mới. Cũng trong dịp trò chuyện này, mẹ chồng tôi đã cho biết lúc bố chồng tôi mất, cụ mới ngoài ba mươi tuổi, với một nách bảy con còn thơ dại, may lúc đó cụ còn có sản nghiệp như ruộng đất, cửa hàng buôn bán...nên không phải lo lắng về sinh kế. Ngày di cư vào Nam, cụ mới ngoài bốn chục, các con chưa đủ lớn khôn để tự lo cho mình được nên cụ đã phải tần tảo, vất vả để lo cho các con ăn học nên người, nay con cái đã thành đạt cả, đó là niềm an ủi lớn cho mẹ chồng tôi. Tôi rất kính phục mẹ chồng tôi, một bà Mẹ còn trẻ, đẹp, chồng mất sớm đã dìu dắt đàn con nên người, cụ đã hy sinh tất cả cuộc đời cho con cái.

2- Những ngày tôi đi dạy buổi sáng, cụ luôn pha sẵn một ly cà phê sữa và mua sẵn bánh mì nóng bán ở đầu ngõ, chờ tôi ra khỏi phòng là cụ gọi đến ăn, ngày đầu tiên tôi rất ngại ngùng, chỉ biết nói cảm ơn. Những ngày kế tiếp, tôi thưa với cụ đừng lo cho tôi như vậy nữa vì phận làm con không nên để cha mẹ phải vất vả như thếCụ cười rất thoải mái và nói rằng: "Chị đừng ngại, chẳng nào tôi cũng uống mỗi buổi sáng sớm, quen rồi, tiện tay pha cho chị luôn, hơn nữa cậu ấy đi vắng, tôi không chăm sóc chị, thấy chị gầy yếu, cậu ấy bắt đền tôi thì sao...."nói rồi mẹ chồng tôi cười vui vẻ lắm. Tôi cũng biết đó là lời nói cho vui, để cho tôi khỏi áy náy trong lòng mà thôi. Ôi cảm động biết bao, tình thương của mẹ chồng đối với con dâu như con ruột, mấy ai có được sự may mắn như tôi?

3- Chiến tranh ngày càng khốc liệt, ra đường ngày nào cũng gặp xe

nhà binh chở quan tài phủ lá quốc kỳ, thấy những người quen còn rất trẻ , cũng trạc tuổi tôi rơi vào cảnh mẹ goá, con cô, tôi lo lắng quá nên đã hư thai đứa đầu tiên và phải nằm bệnh viện gần tháng trời. Suốt thời gian này, mẹ tôi cũng như mẹ chồng đã mỗi ngày vào nhà thương với tôi, mẹ chồng tôi chưa có cháu nào nên cụ mong lắm, cụ đã khóc khi biết tin tôi hư thai... Tôi xót xa trong lòng và càng kính yêu cụ như mẹ ruột tôi vậy. Sau này chúng tôi có con, mẹ chồng tôi mừng lắm và đã ở suốt ngày , đêm trong bệnh viện , bế ẵm đứa cháu nội , cho bú sữa, theo chân y tá đến phòng tắm em bé vì cụ sợ họ làm đau cháu .

Khi mẹ con tôi về nhà, hầu như ngày nào mẹ chồng tôi cũng đến thăm nom, bế bồng cháu nội, cụ cưng chiều cháu lắm. Cháu rất ngoan, ít khi khóc, vì vậy khi con tôi được bảy, tám tháng gì đó , trong lúc tôi đi dạy, cụ đã bế cháu về nhà, chiều tối vợ chồng tôi đến đón con, nhưng cụ không cho bế về....hiếu được lòng Bà thương cháu, mặc dù không muốn , chúng tôi cũng phải để con ở lại ngủ đêm với Bà.

4- Sau ngày mất nước, chồng tôi phải đi tù cải tạo, mẹ chồng tôi nói ba mẹ con tôi đến nhà cụ ở để cụ chăm sóc hai cháu cho tôi có thời gian đến trường mỗi ngày. Thật sự nếu không nhờ Bà Nội, Bà Ngoại thì tôi cũng không biết làm sao xoay sở với cuộc sống mới quá khó khăn này.

Mẹ chồng tôi buồn trước cảnh hai con trai đi tù cải tạo, cụ sống rất lặng lẽ và vui với các cháu mà thôi. Trong dịp này mẹ chồng tôi đã cùng tôi chia xẻ những âu lo, cụ nghe lén đài VOA và kể cho nghe

những gì cụ biết. Cụ thường nói chuyện về thời xa xưa lúc còn đi học với các cô giáo người Pháp, kể về bạn học và lúc này mới thấy cụ có trí nhớ rất tốt , cụ thuộc lầu lầu thơ văn tiếng Pháp cũng như truyện Kiều, Chinh Phụ ngâm, Cung Oán ngâm khúc.... những lúc rảnh rỗi cụ thường đọc cho tôi nghe rồi hai mẹ con lại cười vui vẻ, tạm quên nỗi buồn mất nước và người thân đang tù.....

Thời gian này bị cúp điện thường xuyên, mẹ chồng tôi vì buồn và lo cho hai con trai đang bị tù nên cụ không ngủ được . Với sự khéo tay của cụ, đêm đêm ngồi bên ngọn đèn dầu, cụ đã cắt và ráp nối những miếng vải nhỏ bằng lòng bàn tay với bông, hoa, màu sắc khác nhau làm thành những chiếc chăn đắp cho các cháu.trông rất đẹp.

5- Mỗi lần nhận được giấy đi thăm nuôi chồng tôi, cả nhà đều vui mừng và bàn nên làm những thức ăn gì có thể để lâu được như xào mướp với tôm, thịt, xả, ớt , thịt kho mặn, thịt chà bông.....trước ngày đi thăm nuôi làm những thức ăn có thể để lâu chỉ vài ngày thôi. như là bánh tét, cơm nắm.... Ngoài ra còn lo thuốc tây như thuốc cảm, tiêu chảy, dầu gió... Vài ngày trước khi đi thăm nuôi, mẹ chồng tôi nhắc nhở tôi xem lại có thiếu thứ gì không còn đi mua thêm.Mỗi lần như vậy mới thấy được lòng Mẹ yêu con cái, hy sinh cho con không bút nào tả xiết.

Bao giờ nhận được giấy cho thăm nuôi chồng, tôi cũng ghi tên cụ cùng đi theo vì tôi hiểu được bà mẹ nào cũng muốn được gặp con của mình hết, nhất là ở hoàn cảnh không biết ngày được thả về !!!!! Hơn nữa chồng tôi cũng rất mong muốn được gặp lại mẹ già. Sau khi thăm nuôi chồng tôi , về nhà ai cũng buồn , riêng tôi đã khóc suốt

nhều ngày , thấy vậy mẹ chồng tôi phải an ủi tôi, chăm sóc các con tôi , không muốn để cụ phải bận tâm, tôi đã cố gắng lo tròn bổn phận và sống vui bên các con, chờ ngày chồng được thả về....

Tôi còn nhớ lần thăm nuôi đầu tiên, lúc ra về con gái tôi đã hỏi bố cháu là bao giờ thì Bố về với Mẹ và chúng con, chồng tôi ôm con vào lòng và nói lần thăm nuôi kỳ sau thì bố sẽ về....Cũng tưởng rằng nói cho con bé vui mà ra về, không ngờ con gái chúng tôi lại nhớ kỹ ở trong lòng, mặc dù lúc đó cháu mới hơn ba tuổi. Tới kỳ thăm nuôi kế tiếp, con gái chúng tôi nhất định không chịu ra về mà cứ ôm chặt lấy chân bố cháu , khóc đòi bố cùng về thì mới chịu ra về... dỗ mãi cháu mới để cho bố ra xếp hàng để vào trại giam. Trên đường về nhà, ngồi trên xe đò con bé đã khóc lóc và kể là tại sao bố hứa sẽ về với con khi thăm nuôi bố đợt này mà sao bố lại không về, con bé khóc cho đến khi là người đi và ngủ thiếp mới thôi khóc. Trên xe toàn những người cùng cảnh ngộ nay thấy cháu khóc la, kể lể như vậy, ai ai cũng cúi lòng và khóc theo .

6- Khi trường học được mở cửa lại, tôi gửi cháu trai ở nhà mẹ chồng tôi nuôi giùm vì lúc đó cháu chưa được một năm, cháu gái về ở với tôi, ngày nào đi dạy mang con gái gửi mẹ ruột, tối ghé thăm con trai , rồi đón con gái cùng về nhà.... hoàn cảnh chung của mọi người đều giống nhau như vậy. Tôi may còn có bên nội, bên ngoại mà nhờ vả. Mẹ chồng tôi rất vất vả với con trai tôi vì cháu đau ốm phải đi nằm bệnh viện thường xuyên, lúc đó cũng nhờ cô em chồng tôi tốt và thương cháu đã đi buôn bán kiếm tiền mua thêm sữa cho cháu và trong thời gian này tôi cũng được nhờ bà bác nhà tôi chăm sóc con

traí tôi, cụ rất cực nhọc với cháu mỗi khi cháu nằm bệnh viện. Cụ đã ngày ,đêm ở trong bệnh viện với tôi vì ban ngày thường tôi phải về nhà để đi dạy học, chiều vào và ở lại qua đêm, lúc đó bà bác mới chịu về nhà nghỉ ngơi .Lúc con trai tôi lên sỏi và bị chạy hậu, sáng sáng bà bác đã cõng cháu đến bệnh viện Thanh Quan ở gần nhà để chích thuốc trụ sinh suốt mấy tháng trời...Nay Bà Bác đã không còn để nhìn thấy thẳng cháu đã nên người.

7- Sau khi chồng tôi đi tù cải tạo về, mẹ chồng tôi đã giúp. đỡ để chồng và con trai tôi có điều kiện đi vượt biên , chuyển đi bị thất bại, hai cha con bị bắt giam, biết tin, tôi và mẹ chồng lại đi nuôi tù . Thương con , thương cháu nên cụ biếng nói, biếng cười, cụ cứ chép miệng thở dài cả ngày , thương mẹ nhưng cũng chẳng biết làm gì hơn được Sau mấy chuyến vượt biên không thành, hết tiền thì cuối cùng Trời , Phật thương ông anh cả nhà tôi và chồng tôi đã đi thoát đến được bến bờ tự do. Nhận được điện tín của cô em gái chồng tôi đang sống ở Mỹ gửi về cho biết chồng tôi đã tới được Thái Lan an toàn , cả nhà vui mừng và thở phào nhẹ nhõm, mấy lần trước đi dắt theo con trai, bị bắt, không thoát, chuyển này chồng tôi đi một mình thì may mắn thành công, cả nhà cứ tiếc là không dắt theo cháu nào.

8- Sau khi chồng tôi vượt biên thành công, mẹ chồng tôi muốn cho mẹ con tôi đi tiếp vì cụ không muốn gia đình chúng tôi phải xa cách nhau, mẹ con tôi đi mấy lần đều thất bại và còn bị bắt nữa., chán nản tôi quyết định ở lại chờ bảo lãnh. Sau mười năm rưỡi xa nhau, cuối cùng gia đình chúng tôi đã đoàn tụ , mẹ con tôi đã sống ở vùng

tự do nay gần mười bốn năm rồi, các con chúng tôi nay cũng đã trưởng thành và học hành thành đạt, có công việc làm khá tốt. Mẹ con tôi thường xuyên nhắc đến mẹ chồng tôi với tất cả tấm lòng biết ơn và kính trọng cụ.

Mẹ chồng tôi tuy sống ở thế hệ cổ xưa nhưng cụ đã được hấp thụ một nền văn hóa Âu Tây nên tính tình rất cởi mở, không phân biệt dâu , con. Cụ thương con và cháu hết lòng, hy sinh tất cả để mưu cầu hạnh phúc cho con, cho cháu. Thật vậy, nhờ sự giúp đỡ của cô em nhà tôi bên Mỹ gửi về, cụ không giữ để lo cho tuổi già mà đã lo cho các con đi vượt biên....Tình Mẹ thương con , thương cháu bao la như nước trong nguồn chảy ra và cụ đã có chuyến bay qua đây với con trai, con gái , nhưng cuối cùng cụ xin huỷ chuyến bay và ở lại với gia đình người em gái và người em trai của chồng tôi.

9- Được tin mẹ chồng tôi đau và yếu nhiều, tôi rất buồn và xót xa trong lòng, hàng ngày chỉ biết cầu xin Trời , Phật cho mẹ tôi mau qua cơn bệnh và sớm bình phục lại. Cụ là gương sáng cho tôi theo để biết cách cư xử với con dâu của chúng tôi, cụ là bà mẹ chồng hiếm có ở thế gian này, tôi chỉ biết nói cảm ơn Mẹ đã cho con những ngày sống thật hạnh phúc, thật đầm ấm bên Mẹ, tình thương mà Mẹ đã dành cho con, con xin ghi nhớ mãi mãi.....

Kim Oanh Phượng

Nguồn: noilongvietlyhuong
Được bạn: NHDT đưa lên
vào ngày: 28 tháng 1 năm 2007

